

A Szentlélek munkája

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltárok 31:24; János 16:8-11; Róma 5:10; Zsidók 4:15-16; 1Péter 5:8; 1János 5:12-13

„A reménység Istene pedig töltsön be titeket a hitben teljes örömmel és békeséggel, hogy bővüljökjete a reménységben a Szentlélek ereje által” (Róm 15:13, RÚF).

A Szentlélekről és a lelkiségről szóló tanulmányunk végére érve a Lélek egy másik feladatára fogunk összpontosítani, aminek eddig nem szenteltünk figyelmet.

Amikor Jézus kijelentette tanítványainak, hogy visszatér Atyjához, megígérte, hogy elküldi hozzájuk Szentlelkét. *„A Vigasztaló pedig a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, az majd mindenre megtanít titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam nektek”* (Jn 14:26, ÚRK).

Jézus szerint a Szentlélek *parakletos*, vagyis „segítő”, „vigasztaló”, „pártfogó”, aki közbenjár értünk. Ugyanakkor e pártfogó másik szerepét is megemlítette: Ő fogja „meggyőzni” a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében (Jn 16:8). Ezen az utolsó héten a Szentléleknek erről a fontos munkájáról beszélünk részletesebben. Azt is tisztázzuk, hogyan kapcsolódik ez a feladata két másik szolgálatához: ahhoz, hogy üdvbizonyosságot és dicsőséges reménységet ad, ami az életünk mozgatója Jézus Krisztus tanítványaiként.

MEGGYŐZ A BŰNRŐL

Olvassuk el Jn 16:8-9 verseit! Milyen kulcsfontosságú munkát végez értünk a Szentlélek, és miért olyan nagy ennek a jelentősége?

Jézus úgy nevezte a Szentlelket, hogy *paraclete*. Ennek a szónak gazdag jelentéstartalma van: többek között a *segítő*, a *közbenjáró*, a *vigasztaló* gondolatát is közvetíti.

A Szentlélek a meggyőzés munkáját nem a testvérek vádolójaként vagy ügyészként kezdi. Nem a kárhoztatásért küldte Jézus, hanem inkább azért, hogy segítsen belátnunk, milyen nagy szükségünk van a kegyelemre. Általában azt fogadjuk el segítőként, aki vigasztal. Nagy tragédia, hogy a keresztények, bármilyen jóakarátúak is, gyakran vádoló lelkülettel közelítik meg a bűnös embereket, nem pedig segítő szándékkal. Ha jártunkban-keltünkben folyton a bűnre mutatunk rá mások életében, olyasmivel foglaljuk le magunkat, amire Jézus nem adott megbízást. Különb is, kik vagyunk, hogy mások bűneire mutogassunk, miközben mi magunk is komoly vétkekkel küzdünk?

Róm 2:1 és Mt 7:3 verseiből milyen üzenetet szűrhetünk le magunknak?

Jézus tanúi vagyunk, nem pedig vádolók! Arra hívott el, hogy megmentő hatalmáról tegyünk bizonyosságot, és nem feladatunk kárhoztatni másokat a hibáik miatt! Amikor folyton megpróbáljuk meggyőzni az embereket bűneikről, olyasmit vállalunk magunkra, ami nem a mi feladatunk, ugyanis ez a Szentlélek munkája. A Vigasztaló az, aki „meggyőzi” (Jn 16:8) a világot arról, hogy mi a bűn. Aki még nem adta át az életét Jézusnak, annak gyakran halvány fogalma sincs arról, hogy mi számít bűnnek és valójában mennyire ártalmas.

Itt nem arról van szó, hogy a Szentlélek konkrét bűneinkről listát készít. Ehelyett minden bűnnek a gyökerére mutat rá, arra, hogy az emberek nem hisznek Jézus Krisztusban (Jn 16:9). Legnagyobb nyomorúságunk és elidegenedésünk nem az erkölcsi tökéletlenségünkben ered, hanem abból, ha elszakadtunk Istentől és nem fogadjuk el Őt, az egyetlen, akit elküldött, hogy kiemeljen ebből az állapotból.

Minden bűn alapvető oka az, hogy az ember nem hisz Jézusban, és ezzel éppen azt utasítja el, aki egyedül képes megszabadítani a bűnből és a bűntudattól. Az a bűn, hogy az ént állítjuk a középpontba, és nem vagyunk hajlandóak Isten Igéjében hinni. Csak a Szentlélek nyithatja meg a szívünket és elménket arra, hogy a megtérésre és a megváltásra van a legnagyobb szükségünk, amit Krisztus értünk hozott áldozati halála által találhatunk meg.

SZÜKSÉGÜNK VAN AZ IGAZSÁGRA

Jn 16:8 azt mondja, hogy a Szentlélek meggyőzi a világot nemcsak a bűnről, hanem az *igazságról* is. Más szóval a világ nem tudja, mi is a bűn, de azt sem, hogy mi a valódi igazság.

A megtéretlen ember úgy véli, az éppen elég, ha kívülről jönnek látszik. Nem Isten igazságára vágyik, hanem a sajátjára, arra az igazságra, ami külsőséges cselekedetéből származik, mint például az Isten törvényének való engedelmség. A törvény betartása azonban nem tesz igazzá Isten előtt.

Ézs 64:6 versében a próféta a szennyes ruha képével jellemzi népének minden öngazoló cselekedetét. A vallási szempontból legkegyesebb cselekedet is, ami a saját szemünkben igaznak tűnik, gyakorlatilag éppen az ellenkezője: az igazság hiánya.

Jézus igazsága azonban mindenkinek elég. Teljességgel eleget tesz Isten törvénye minden kívánalmának, és csakis a Jézus Krisztusba vetett hit által igényelhetjük.

Hogyan kapcsolódik igazságunk Krisztus élő szolgálatához, amit a mennyei Atya előtt végez? Mit mondanak erről Róm 5:10 és Zsid 4:15-16 versei?

Tökéletes életével Jézus betöltötte a törvény által megkövetelt igazságot. Értünk halt meg. Elutasították, akik halálra adták itt a földön, mennyei Atyja azonban boldogan fogadta a mennyben. Amikor feltámasztotta, az Atya Isten jóváhagyó pecsétjét helyezte Jézus életére és megváltói munkájára. Most Jézus a mennyben van, hogy közbenjárjon értünk (Zsid 4:15-16). Nekünk tulajdonítja halálának érdemeit, mert bennünk nincs meg az üdvösséghez kellő igazság.

Azért élhetünk, mert Ő bennünk él. *„Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta értem”* (Gal 2:20). Ha Krisztus él bennünk, akkor Lélekben járunk (Róm 8:4), és a Lélek ereje által kapjuk az új, lelki életet (vö. Gal 3:2-5; 5:16, 18).

Tapasztaltuk már, valójában mennyire szennyes minden saját kísérletünk, amit az igazság elnyerése érdekében teszünk? Mit tanít ez Krisztus igazságáról?

MEGGYŐZ AZ ÍTÉLETRŐL

Jézus milyen ítéletre utal Jn 16:8, 11 verseiben? Miért jó hír az ítélet?

Végül marad az utolsó nagy feladat a Lélek munkájából: az ítéletről való meggyőzés. Úgy tűnik, általában itt szokott téves és káros irányba fordulni az erről a szakaszcól szóló prédikációk többsége. Gyakorta a bűnről és az igazságról szóló fejtegetés többeket arra vezet, akik kereszténynek vallják magukat, hogy figyelmeztetést fogalmazzanak meg az ítéletről Krisztus elutasítói ellen. Figyelmeztetni akarják a bűnösöket – gyakran igen fenyegető hangnemben – a rájuk váró, jövőbeli ítéletre.

És bár igaz, hogy ez az ítélet valóságos, mégsem ez az, amiről Jézus szól Jn 16:11 versében, mint ahogy korábban, Jn 12:48 versében sem. Ezúttal olyan szemszögből közelít az ítélethez, hogy mi a jó hír benne: az, hogy a Golgotán elhangzott Sátán felett az ítélet. A gonosz, az igazság nagy ellensége már csak ideig-óráig élhet. Eljön majd az ítélet, de a lényeg, hogy tudjuk: Isten már elítélte e világ fejedelmét (Jn 12:31).

Péter hogyan jellemzi Sátánt 1Pt 5:8-9 verseiben? Hogyan állhatunk el-lene?

Sajnos még él a gonosz, noha tudja, hogy ideje rövid és halálos vereséget szenvedett a Golgotán. Dühében megpróbál annyi áldozatot ejteni, amennyit csak tud. Viszont már legyőzött ellenség! Jézus megszerezte a győzelmet, és Megváltónk vére bennünket is megszabadít. Amikor a II. világháború idején, 1944. június 6-án a szövetségesek végső csapást mértek a náci seregekre, világos volt, hogy Hitler vereséget szenvedett. Mégis az invázió napja és aközött a nap között, amikor a háború ténylegesen véget ért Európában (1945. május 8.), tizenegy hónap telt el, és ez volt az egész háború legvéresebb szakasza. Hasonlóképpen Sátán is tudja, hogy kevés ideje van, és tagadhatatlan vereséget szenvedett a keresztnél. Ezért konokul harcol és igyekszik annyi embert eltiporni, ahányat csak tud. Ebben a megpróbáló időszakban arra hív Isten, hogy legyünk józanok és vigyázzunk, vessük terheinket Jézusra, mert Ő gondot visel rólunk (1Pt 5:7-8).

Miért jó hír az ítélet? Ki a biztos védelmünk az ítéletben? Hogyan prédikálhatunk az ítéletről úgy, hogy félelem helyett reménység ébredjen az emberekben?

AZ ÜDVBIZONYOSSÁG

Olvassuk el Róm 8:15-17, 1Jn 5:12 és 2Kor 5:5 verseit! Miért lehet üdvbizonyosságunk, ha már elfogadtuk Krisztust Üdvözítőnknek? Mi az alapja ennek a bizonyosságnak?

A Szentlélek vezeti a bűnöst Jézushoz. Helyettes halála megbékéltet Istennel. Megbocsátása szabadabbá tesz az új életre, hogy Isten fogadott gyermekeként élhessünk. Nem vagyunk többé Isten ellenségei (Róm 5:10), hanem Lélek szerint járunk (Róm 8:4) és a Lélek dolgaira összpontosítjuk gondolatainkat (Róm 8:5). Ha nem lakna bennünk Krisztus Lelke, nem lennénk a gyermekei, nem tartoznánk hozzá (Róm 8:9). Ám most miénk a Szentlélek örökkévaló bizonyoságtétele, aki bennünk él. Bizonyoságot tesz nekünk arról, hogy Jézushoz tartozunk és örökösei vagyunk Istennek, Krisztussal (Róm 8:17). A Jézust a halálból feltámasztó hatalom bennünk is működik, életet ad nekünk, akik egykor holtak voltunk lelkileg (Róm 8:10). Sőt mi több: megpecsételi szívünkben a bizonyosságot, hogy valóban Istenhez tartozunk. Mivel hallottuk és elhittük üdvösségünk evangéliumát, Isten elpecsételt Jézusban a Szentlélekkel, akit örökségünk pecsétjeként adott (Ef 1:13-14). Minden hívőben ott élhet ez a bizonyosság (1Jn 5:12-13).

Olvassuk el Ef 1:13-14 verseit! Mit jelent a Szentlélek pecsétjét elnyerni?

Aki elfogadja Krisztust, a Lélektől születik (Jn 3:3, 5). A Szentlélek bepecsételi ezt a bizonyosságot a szívünkbe, hogy biztosak lehessünk az üdvösségben és tapasztalhassuk annak az örömét, hogy Isten gyermekei vagyunk. A Szentlélek adja a tudatot, hogy Krisztuséi vagyunk. „*Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé*” (Róm 8:9). Így bizonyosak lehetünk abban, hogy Isten a szerető Atyánk, mi pedig drága gyermekei vagyunk. A Szentlélek a foglalója, a letétje, a pecsétje, egyszerűen a biztosítéka annak, hogy miénk az örök élet és a halhatatlanság, amit Jézustól kapunk majd meg második eljövetelekor (1Kor 15:51-54). Ez az őszinte hit fémjele. Nehéz volna megérteni, hogyan végezhetnének a keresztyének bizonyoságtévő munkát meggyőző erővel úgy, hogy közben nincs meg bennük ez a bizonyosság.

„Beszéljeteek bátran, hittel és reménnyel, akkor világosság lesztek az Úrban! Gondoljatok folyamatosan a nyitott ajtóra, amit Krisztus tárt elétek és amit senki be nem zárhat! Isten minden gonoszság előtt bezárja az ajtót, ha engeditek. Amikor jön az ellenség, mint az áradat, az Úr Lelke zászlót bont ellene” (Ellen G. White cikke, *The Advent Review and Sabbath Herald*. 1889. április 16.)!

A SZENTLÉLEK ÉS A REMÉNYSÉG

Olvassuk el Róm 5:4-5, 15:13 és 1Kor 13:13 verseit! Miként függ össze egymással a szeretet és a reménység? Miért mondhatjuk, hogy a szeretet és a reményt egyaránt a Szentlélektől kapjuk?

A Szentlélek tölti el szívünket Isten szeretetével. Összeköt Istennel, és munkája nyomán élhet bennünk a szeretete. Reményünk oka és alapja Isten rendíthetetlen és változhatatlan szeretete. Enélkül nem lenne reménységünk, mert csak a szeretet szülhet reményt. Mivel Isten szeretetéhez elválaszthatatlanul hozzátartozik a hűség, ezért élhet bennünk a remény, hogy újra eljön és hazavisz magához, oda, ahol Ő lakik.

Zsolt 31:25 verse szerint hogyan hat ránk a reménység?

A reménység inspirál, erőt ad, segít, hogy szívből tudjunk énekelni, derűsek és boldogok legyünk. A remény elengedhetetlen az élethez. Nélküle milyen célnk lehet az életben?

A reményteli élet különbözik attól, hogy egyszerűen optimisták vagyunk. Az optimista úgy gondolja, hogy majd minden jóra fordul: az időjárás, a gazdaság, az iskolai osztályzatok, az anyagi dolgok stb. A reménység azonban nem vak optimizmus. A mi reményünk Isten hűségében és a tőle kapott ígéretekből gyökerezik. A remény hiszi, hogy Isten be fogja teljesíteni, amit ígért, mert Ő hű és igaz. Isten bizonyította, hogy megbízható és nem ingadozik. Rendíthetlensége és igazsága a reményünk alapja.

Természetesen az sem kérdés, hogy reménységünk alapja a kereszten önmagát feláldozó Krisztus. Amikor a keresztre nézünk, Isten szeretetének a lehető leghatalmasabb és legerőteljesebb megnyilvánulását látjuk. A kereszt, amelyen Jézus a bűneinkért halt meg, páratlan kinyilatkoztatás az egész univerzum előtt arról, hogy milyen is valójában Isten. Ennek folytán – habár bűnösök és halandók vagyunk a hatalmas világmindenségben – reményt találhatunk, nem az általunk elérhető „nagy” vívmányokban, hanem Istenben, aki kinyilatkoztatta magát a kereszten.

Hogyan gyökerezik az adventi reménység Isten hűséges ígéreteiben? Miként hat az életünkre a remény? Hogyan alakíthatjuk úgy az életünket, hogy a csüggedés helyett reményt tükrözzön?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *A Szentlélek eljő reátok.* (Budapest, 1998, Advent Kiadó) c. könyvből az októberi rész, „Készen a Lélek befogadására”

Összefoglalásként elmondhatjuk a Szentlélek tevékenységéről, hogy Ő az Atya Istennel és a Fiú Istennel összhangban munkálja üdvösségünket. A Szentlélek feltámaszt a lelki halálból. Tudatára ébreszt bűnös voltunknak és megnyitja szemünket arra, hogy önmagunkban elvesznénk. Vágyat ébreszt a változásra, Jézus Krisztushoz vezet, az egyetlenhez, aki kielégítheti lelkünk legbensőbb szükségleteit. Üdvbizonyosságot ad, mert Jézusra mutat és arra, amit Jézus tett értünk. Átalakít Jézus képére. Segít, hogy hűségesen járjunk Istennel. Képesé tesz arra, hogy teljesítsük akaratát és hatékonyan részt vállaljunk a misszióban. Élővé teszi számunkra Isten írott Igéjét, ami biztonságos vezető, keresztényi életünk és tanításunk zsinórmértéke. Vajon hol lennénk a Szentlélek nélkül? Mit tudnánk tenni nélküle? Nyomorultak, elveszettek volnánk, és nem tehetnénk semmit, amivel Isten dicsőségét és tiszteletét szolgálnánk. Adjunk hálát Jézusnak azért, hogy megígérte és elküldte nekünk Szentlelkét! „Az ajándékok közül, amit csak kérhetett Atyjától népe felmagasztalása érdekében, a Szentlélek volt a legnagyobb” (Ellen G. White: *A Szentlélek eljő reátok.* Budapest, 1998, Advent Kiadó, 13. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) **Időzzünk még egy kicsit annál a kérdésnél, hogy mi a bűn és mi az igazság! Miért legyen más felfogásuk a Bibliában hívő keresztényeknek a bűnről és az igazságról, mint másoknak? Mi mindenben különbözik a nézetünk? Mit tanít a Biblia a bűnről és az igazságról, amit egyéb források nem is említenek?**
- 2) **Mondjuk el a csoportban, hogy a Szentlélek munkájának mely része a legértékesebb számunkra! Miért tartjuk olyan fontosnak? Hogyan hat az életünkre?**
- 3) **Beszélgessünk az osztályban arról, hogy milyen nagyszerű reménységünk van Jézusban! Mi ennek az oka? Hogyan felelnék, ha valaki a bennünk élő reménységről kérdezne (1Pt 3:15)? Miért? Mennyire lenne meggyőző az érvelésünk?**
- 4) **Az e heti tanulmányban az üdvbizonyosságról volt szó. Mit jelent az üdvbizonyosság? Miért élhet bennünk? Mi az alapja? Miért különbözik ez a pusztá feltételezéstől?**

A SZENTLÉLEK A VILÁGBAN

„És én kérem az Atyát, és más vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké. Az igazságnak ama Lelkét; akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja őt és nem ismeri őt, de ti ismeritek őt, mert nálatok lakik, és bennetek marad” (Jn 14:16-18).

„Krisztus, mielőtt áldozati bárányként ajánlotta fel magát, igyekezett tanítványait a leglényegesebb és legtökéletesebb ajándékkal megajándékozni. Azzal az ajándékkal, amely követői szívét tárva nyitva hagyja a kegyelem határtalan erőforrásai előtt...

A Lélek ez előtt is a világban volt. A megváltási munka kezdetétől munkálkodott az emberek szívében és befolyást gyakorolt gondolkodásukra. Miközben azonban Krisztus a földön volt, a tanítványok nem vágyakoztak más segítő után. Amíg Krisztus mennybemenetelével meg nem vonta tőlük jelenlétét, nem érezték, hogy szükségük lenne a Lélekre. Közvetlenül Krisztus mennybemenetele után azonban érezni kezdték, hogy szükségük lenne a Lélek segítségére. A Lélek azután meg is érkezett hozzájuk.

A Szentlélek Krisztus képviselője, jóllehet teljesen független az emberi természettől. Az emberi test kötöttsége miatt Krisztus nem tudott egy és ugyanazon időben mindenütt jelen lenni. Azért éppen a követői érdeke volt az, hogy Krisztus elmenjen az Atyához és elküldje a Lelket utódjaként a földre. Ezután senkinek sem lehetett semmi előnye tartózkodási helyéből vagy Kriszttal való személyes kapcsolatából eredően. A Szentlélek által ettől kezdve az Üdvözítő minden ember számára elérhetővé lett. Ebben az értelemben Krisztus közelebb lehetett követőihez, mintha nem ment volna fel a mennyekbe” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 575. o.).